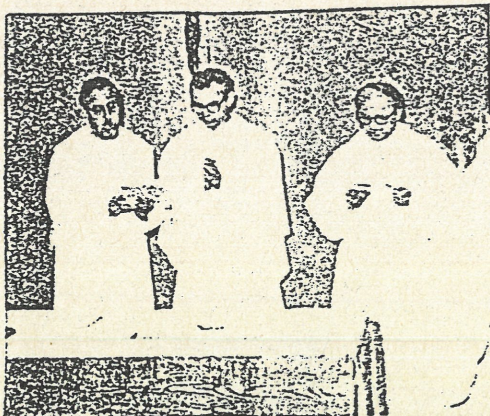
ANY II 1985
NOVEMBRE
10

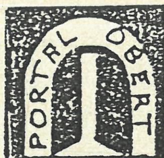
PORTAL OBERT

Revista del Seminari de Barcelona

El prevere, al servei de les nostres comunitats

sumari

PORTAL OBERT — CONSELL DE REDACCIO

DIRECTOR: Manuel Coronado i Portillo

SECRETARI: Josep M. Calpe i Melendres

DISTRIBUCIÓ
R. PÚBLIQUES: Josep M. Turull

ADMINISTRACIÓ: Pere Montagut i Piquet

DISSENY GRÀFIC
COMPOSICIÓ: Valentí Alonso i Roig
Sergi Gordo i Rodríguez
R. Octavi Sánchez

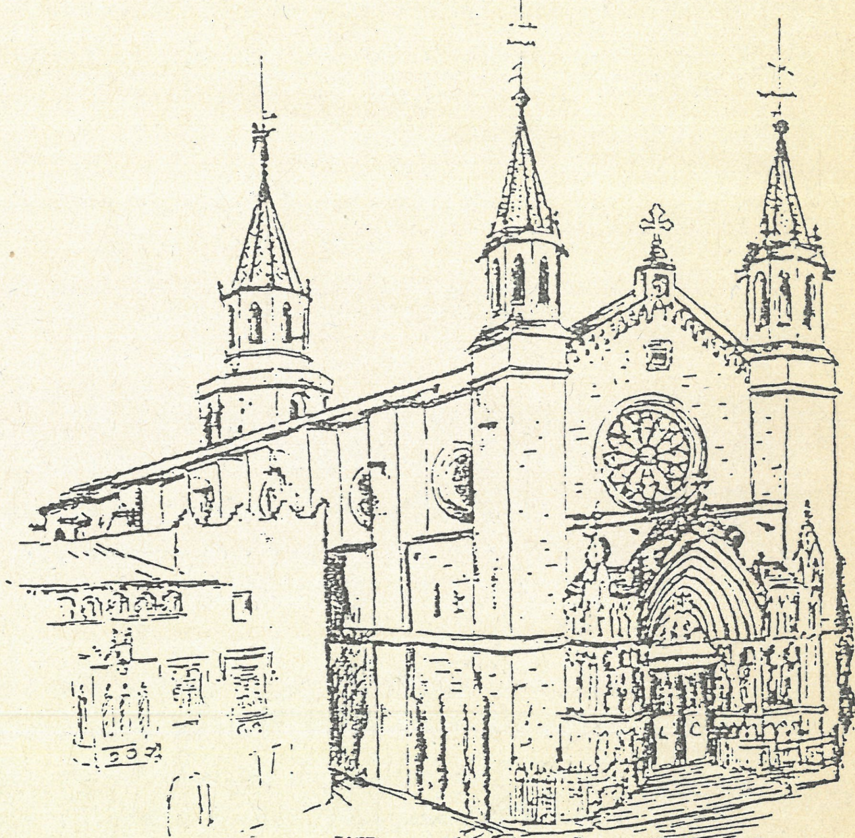
NOVETATS A LA NOSTRA REVISTA

Aquest nou exemplar del "Portal Obert", incorpora una nova secció a les seves planes: ESGLESIA VIVA, dedicada a la vida de les nostres parròquies.

Per altra part torna a la nostra revista la secció JOVES EN MARXA, dedicada als moviments eclesials de joventut.

ESGLÉSIA VIVA ... a vilafranc

EL TEMPLE DE SANTA MARIA DE VILAFRANCA DEL PENEDES : CINC-CENTS ANYS D'HISTORIA I DE VIDA CRISTIANA (1484-1984)

Era el darrer diumenge d'agost, el dia vint-i-nou, del 1484, quan l'Arquebisbe de Tarragona i Patriarca d'Alexandria, consagrà la basílica de Santa Maria de Vilafranca del Penedès.
A l'entrada lateral de la Basílica, una làpida rememora aquest fet:

> "La consagració fonch feta per lo R.Archebisbe de Tarragona, patriarcha de Alexandria havent llochs del R.Bisbe de Barcelona: fonch feta lo darrer Diumenge del mes de agost de 1484; foren jurats los honcrables En Joan Pellisser, ms. Jaume Babau, Bernardí Conill y Joan Rovira."

Perquè no consagrà la basílica el bisbe de Barcelona?
El bisbe de Barcelona, Gonzalo Fernández Heredia era també a la vegac ambaixador de Ferran II a Roma i deuria estar al Vaticà a l'aguait de la resolució del conclave reunit des del dia 26 per a buscar successo al papa Sixte IV que havia mort el dia 12 d'aquell mateix agost.
Per això el suplí el bisbe de Tarragona, Pere Urrea, aragonès com el de Barcelona.

Al cap de cinc-cents anys, fou el darrer diumenge d'agost del 1984, que l'Arquebisbe de Barcelona, el Cardenal Narcís Jubany i Arnau, presidí amb tots els vilafranquins i penedesencs l'aniversari d'aquesta consagració, de la consagració de la Catedral del Penedès tal i com l'anomenen tots els forasters que visiten la vila.

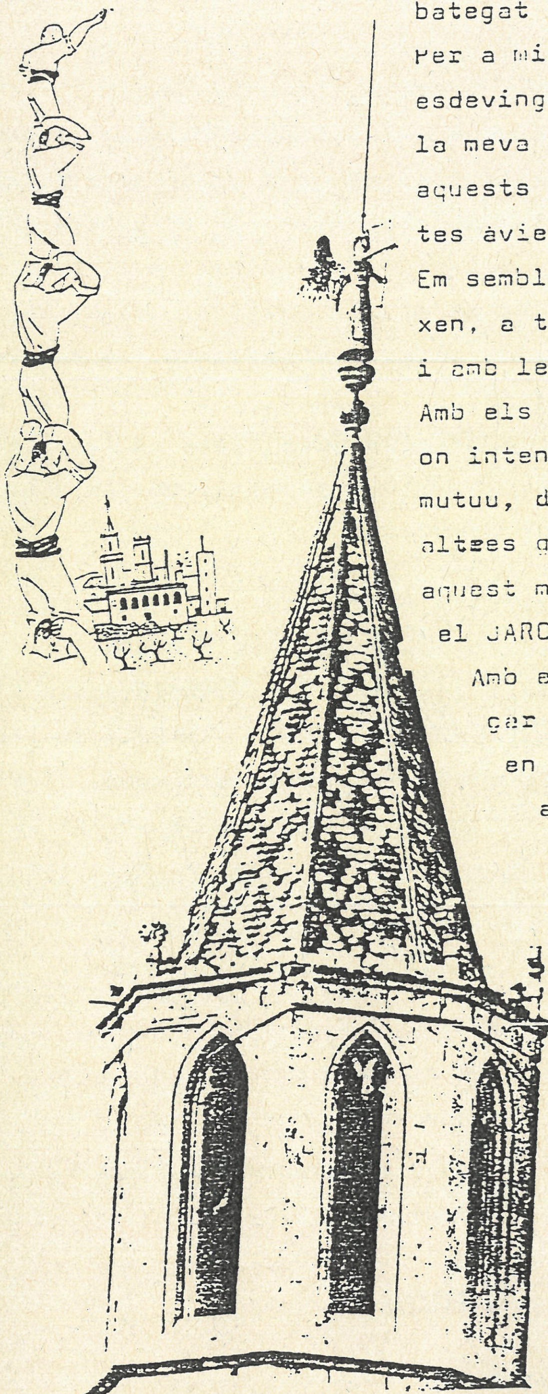
Fou una diada esplèndida, on les pedres ja velles però més fortes que mai de la basílica vibràren d'entusiasme, perquè per a tots no suposava només l'aniversari d'una església, sinó l'aniversari de tot un poble, d'un poble que veu aquesta església com una casa de tots i on s'hi recullen les expressions i la vivència de la manera de ser vilafranquina. Venint del Nord, del Sud, de l'Est o de l'Oest, la primera imatge que veiem coronant el poble és la del campanar de la basílica; aquest campanar és per a molts el símbol del poble, com els castellers o el vi.
Si voleu captar vilafranca, saber com és la manera de ser dels vilafranquins, les arrels del poble, les tradicions, la fe també de tots, el dia més indicat és el 30 d'agost, la diada de Sant Fèlix, el patró de la vila. En un dia haureu copsat el perque de tantes tradicions, manifestacions, cultura, fe, l'estima que tan creients com no creients (i això no és cap invent meu) tenen a la basílica i al patró de la Vila.
Aquell dia entendreu perquè gent que mai va a missa i fins i tot es declaren no creients, van a l'església a cantar els goigs del patró.
Potser els liturgistes, experts en el Vaticà II,... consideraran que totes aquestes coses no son la manera més genuina d'expressar la fe, però també és veritat que no hauran captat aquest sentiment, aquesta manera de ser i actuar, aquesta fe senzilla però profunda alhora, que és la fe també d'uns sants: Sant Ramon de Penyafort, el bisbe Torras i Bages, la Mare Ràfols, homes i dones d'una fe molt profunda.
Però tornem de moment a la basílica. Si ens volguessim deturar en els seus objectes de valor, les sumptuositats,...de segur que Santa Maria no és el lloc indicat. Basílica d'una senzillesa extrema, d'un gòtic català cent per cent. evidentment d'una sola nau, amb altars laterals, capella del Santíssim i Cripta.
Em fixaré només en dos llocs: l'absis i la Cripta. L'absis recull en les seves magnífiques vidrieres els moments més importants de la vida de Maria. El Naixement, l'Anunciació, l'Assumpció i la Coronació i tres vidrieres mes amb fets de l'Antic Testament.
La Cripta. El més destacable és el grup escultòric d'en Josep Llimona. Darrera l'altar hi ha l escena de Jesús dipositat en el sepulcre, que és una ofrena del bisbe Torras i Bages, i en un altar lateral hi ha l'altar de Sant Fèlix, obra també d'en Llimona, on reposen les relíquies

que es suposen són del sant i que són exposades a la veneració dels fidels el dia 30 d'agost.

És dòncs, aquesta la història d'una basílica que no ha deixat de patir com moltes altres, l'horror del foc per culpa d'uns forassenyats. Però és aquest poble, aquesta fe que es du a dins que l'ha fet vibrar contínuament.

Hem vist fins ara la relació tan extremament forta que tenen la històri de la basílica amb la del poble.

I ara ve el punt més difícil, parlar d'una parròquia on hom hi ha estat bategat i on hi porta ja divuit anys estimant-la.

Per a mi, aquesta església, aquesta comunitat, han esdevingut el bressol de la meva vocació cristiana i la meva vocació al ministeri. Sense aquest companys, aquests joves, aquests infants, aquest mossèns, aques tes àvies, no hauria pas descobert mai aquesta vocaci Em sembla que mai donaré prou les gràcies com es mere xen, a totes les persones amb les que he conviscut, i amb les que estic tots els caps de setmana.

Amb els joves que compartim el grup de revisió de vi on intentem entre tots aquest clima d'amistat, d'aju mutuu, de pregària, de companyerisme, junt amb els altres grups de revisió de vida, que junts formem aquest moviment que ja es comença a consolidar, que el JARC (moviment de joves cristians de comarques).

Amb els nois i noies de Missa Jove on varem comen çar fe tot just tres anys set persones i ara ja en som més de quaranta, conservant la mateixa amistat, el mateix clima de pregària, el mate recolliment que quan n'erem set.

Amb les persones grans, d'una fe profunda, d'una pregària intensa, que amb el seu exemple han estat i són motiu en mi d'emprendre noves forces per a seguir fent pinya.

Amb els mossens, que amb una entrega absoluta, cadascun en el seu terreny d'acció, lluiten per a dur l'evangeli a tots els vilafranquins. Ells han estat i són per a mi una contínua mostra de l alegria del do i l'entreg que comporten el seguiment del Crist.

I darrerament els infants . Els més senzills i innocents però els més importants. Una experiència que hom descobreix en el Centre d'Esplai. Ellà son i seràn sempre la font d'on raja l'alegria i les ganes de viure. Tot sovint penso: Què seria un món sense els infants? Ells són totalment el contrari al que estem acostumats a viure o veure cada dia. Càres llargues, ensopides, castigades... Certament, els infants no són res de tot això. Es potser que nosaltres hem d'esdevenir un xic infants? més riallers, encoratjats, innocents,... No seria la millor manera de complir l'evangeli?

Dos fets, han marcat recentment la història d'aquesta basílica. D'una banda, l'ordenacio presbiteral del company Joan Ramon Marín. Aquesta tingué lloc el primer diumenge del mes de juny. Són moments on la comunitat expressa la seva joia, la seva fe.

Aquesta joia per un nou sacerdot a la vila, s'ha vist recentment ferida, per la baixa d'un dels membres de l'equip sacerdotal; Mn. Joan Vinyeta. Tot just fa set mesos celebràvem els cinquanta anys de la seva ordenació. Ara ens ha deixat. Però aquest buit, restarà sempre plè per la flama que ha posat en el cor de tants cristians, al llarg dels quaranta-cinc anys que ha estat a Vilafranca. A ell se li deuen moltes de les obres, moviments, actes, que s'han realitzat a la vila. A ell es deuen una bona colla de sacerdots fills de la vila que treballen a la nostra diòcesi, i fins i tot jo diria que ha influit en els que actualment ens trobem al seminari.

Heusací, una part i unes ratlles sobre aquesta parròquia. Una basílica que du ja a coll cinc-cents anys d'història. Potser alguns haurien preferit una gran dissertació sobre l'entrellat arquitectònic de la basílica, però em sembla que he acomplert amb l'esperit d'aquesta secció: dir què és aquesta parràquia, però no d'una manera freda, sino tal com hom la viu, tal com la veu en el fons del cor, intentar convidar a tots a passar un dia a visitar-la.

A reveure,

Carles Catasús Pallerola

Mn. Vinyeta

món d'avui

¿ COM S'EXPLICA L'"EXIT" DE L'ECONOMIA JAPONESA?

El Japó és un país que,amb un grau elevat de dependència de l'exterior en el seu proveïment de recursos energètics i de matèries primes,ha arribat,irònicament a enfortir molt més qu'altres països industrialitzats la seva competitivitat inte: nacional,després de lo anys(1973-1983) on l'economia mundial ha estat durament as: tada per dues crisis energètiques(1973-1976 i 1979-1982) i per una perllongada re- cessió.Tot i mantenir-se encara en una cojuntura deprimida,l'economia japonesa ha superat l'impacte de la 2a crisi energètica d'una forma molt més favorable qu'alt: països,malgrat que la política econòmica japonesa no hagi diferit sustancialment (les emprades en altres països posteriorment a la crisi.La resposta a aquest interr gant caldrà cercar-la en el rerafons socioeconòmic on s'ha desenvolupat la políti econòmica.

En efecte,la clau que ha permès a l'economia japonesa un comportament tan fa- vorable es troba en la contenció de l'inflació i la reconversió industrial(KAZUEI TOKADO:"La transformación de la estructura económico-industrial y la política eco- nómica del Japón" rev. ICE,nº 621,mayo 1985).Des del punt de vista macroeconòmic, la 1a crisi energètica(1973-76) esclatà de forma imprevista quan el sistema econò mic japonés tenia un elevat nivell de liquidesa com a conseqüència d'una política monetaria i fiscal de caire més aviat expansionista,i el canvi d'orientació tardà bastant temps en produïr-se.Pel contrari,gràcies a l'aprenentatge de l'ocasió ant rior,la reacció a la 2a crisi(1979-82) fou molt ràpida.Les polítiques monetària i fiscal,que ja no eren expansionistes,aviat s'adreçaren a reforçar la contenció de la demanda i gràcies a aquesta ràpida adaptació,l'inflació pogué controlar-se mol millor que en altres països.

Amb tot,el més important en comparació amb altres països fou que el cercle v ciós de l'espiral inflacionista iniciat per unes fortes pujes salarials no s'ha produït al Japó,en especial a la 2a crisi.A diferència del succeït en 1974,a la 2 crisi els increments salarials es situaren a un nivell molt moderat i àdhuc menor que l'inflació.Les empreses procuraren absorbir els majors costos productius a pa de la racionalització i la millora de la productivitat(v. CUADRE 1).Per dir-ho ai les pèrdues de renda per la puja del preu del cru foren compartides pel capital i

pel treball,però la pressió recaigué sobretot en aquest darrer.Això vol dir que a curt plaç es dibuixà una política de sacrifici econòmic especialment pels treballadors.sota la tesi,en darrer terme,de que els costos salarials eren la variable clau per trencar el cercle de la crisi inflacionista.Aquesta tesi segons la qual la crisi estaria motivada per una inflació de costos és molt discutible;però el que interessa veure aquí és que gràcies a aquest procés es pogué evitar d'alguna manera la forta baixa de la producció i de l'ocupació,característica inevitable de moltes economies.Aquest fenòmen s'ha d'atribuir a la baixa de les expectatives respecte a la puja futura de la renda i a la seva acceptació pels sindicats de treballadors al llarg de la 2ª crisi.Al Japó existeixen un sistema i unes pràctiques peculiars de relacions laborals;els sindicats són generalment d'empresa i les relacions entre l'empresa i el seu sindicat són molt poc antagòniques.

Un altre factor no menys important és la vitalitat de les empreses privades.Les indústries s'han adaptat a les noves circumstàncies,racionalitzant l'estructura dels seus insums,energètics i de materials intermitjos,i intensificant el procés d'innovació tecnològica.Aquest factor ha estat recolzat per la taxa d'estalvi,que ha permés l'equilibri estalvi-inversió sense tensions inflacionistes(C.-H.LIN:"Japanese and U.S. Inflation", a Comparative Analysis.Lexington,1984).

Tot això s'ha degut bàsicament a tres causes:En primer lloc,el mercat japonés està caracteritzat per una forta competència entre les empreses.L'adaptació a la canviant circumstància que rodeja les activitats empresarials i a les exigències dels consumidors.és una qüestió de supervivència per a les empreses.Adhuc en un sector oligopolístic(el típic és el sector de la cervesa amb només 5 fabricants),la competència entre ells per incrementar la participació en el mercat resulta també fortíssima.

En segon lloc la filosofia empresarial -tant patronal com sindical- dóna una importància singular a la continuïtat i als beneficis a mig i llarg plaç.L'escassa movilitat dels treballadors en el mercat de treball,reforçada pel sistema d'ocupació vitalícia(inflexibilitat de l'ocupació i flexibilitat dels salaris),permet que els treballadors es sentin identificats amb l'empresa i el seu destí.D'ací vé el fet de que els treballadors i sindicats acceptin sacrificis a curt plaç per desprès compartir beneficis a mig i llarg plaç.

En tercer lloc la vitalitat de les empreses privades no es limita a les grans indústries.sinó que s'estén a nombroses empreses de tamany PIME(petita i mitjana) d'un nivell de calitat excel.lent.Aquestes PIME sovint desenvolupen les seves activitats en forma de subcontratació en favor de les grans indústries,de tal forma que la millora de la cualitat i de la productivitat assolida en cadascuna d'aquestes em-

preses en diferents etapes s'acumulen a la fi del procés fabril(cas del sector de l'automó il .p.e.)

Tots aquests factors inherents a la societat japonesa que hem observat han p més portar a terme el reajust industrial en un plaç relativament curt que després ha enfortit la competitivitat internacional de les indústries japoneses.Es perceb aquí que la política econòmica ha prés"només" el paper d'orientadora o guia del c que ha de prendre l'economia i la indústria en el seu conjunt a mig i llarg plaç. Això ha estat possible "gràcies" a la pressió que s'ha exercit per part de les in dústries en el mercat del treball evitant la puja dels salaris i disposant el sac fici econòmic inicial de grans grups de treballadors.Es molt probable que alguns dels elements extraeconòmics que han permés aquest procés,com ara la disposició i l'afany de treball del poble japonés.aniran minvant poc a poc a mesura que la soc tat japonesa assoleixi els nivells de maduresa i opulència de les societats occid tals El gran repte a que haurà d'enfrontar-se el Japó en un futur no molt llunyà consisteix .sens dubte,com ja ha previst el MITI(Ministeri de Comerç Internaciona d'Indústria),en construir una societat plena d'humanisme amb una economia dinàmic on els treballadors no siguin més utilitzats per resoldre en darrer terme les crisis econòmiques,ja sigui a través del seu sacrifici,ja gràcies a la seva alie- nació i manca de crítica.A la fi,el problema econòmic fonamental del futur és el del "sentit"(mó) del creixement.

Llorenç

QUADRE 1 - EVOLUCIO DEL COST SALARIAL EN ELS PRINCIPALS PAISOS ENTRE LES 2 CRISIS ENERGÈTIQUES.

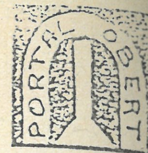
Països	Salari[1]		Productivitat laboral		Cost unitari de treball[2]		Inflació	
	1973-76	1979-82	1973-76	1979-82	1973-76	1979-82	1973-76	1979-82
Japó	17,6	5.7	2,4	2,2	14,9	3,4	15,0	5,2
EE.UU	3.9	3.2	3.3	1,1	5,5	7,1	8,6	9,9
Gran Bretanya	20,2	12,6	0,9	2,3	19,1	10,1	18,8	12,3
Alemanya Federal	3,8	6,1	2,8	0,9	5,9	3,4	5,7	5,6
França	17,3	14,8	3,4	−1,0	13,4	14,7	11,3	12,9
Canadà	14,4	11,1	2,6	0,6	10,5	10,4	9,7	11,2

Fuente: Banco de Japón

1 Las cifras indican la variación media anual durante el período indicado

2 Coste unitario de trabajo = salario/productividad laboral.

EL NOSTRE TEMA.

EL PREVERE, AL SERVEI DE LES NOSTRES COMUNITATS

Al concili Vaticà II, del que s'ha dit que no es distingeix precissament per la seva reflexió sobre els preveres, sinó que s'ha dit, i amb raó, que va ser el concili dels bisbes i dels laics, es defineix al prevere com l'inmediat col.laborador del bisbe, constituint el presbiteri diocesà (P.O.12).

En el mateix decret nº 2 podem llegir també:

"Però el Senyor mateix constituí alguns ministres que, detentant la potestat sagrada en la societat dels fidels, tinguessin el poder sagrat de l'Ordre, per a oferir el sacrifici i perdonar els pecats, i acomplissin públicament, en nom de Crist, la funció sacerdotal a favor dels homes, a fi que els fidels esdevinguin units en un sol cos, en el qual "no tots els membres tenen la mateixa funció" (Rm.12,4).

La relació que el prevere ha d'establir amb la comunitat cristiana i el món la podem perfilar a partir de la coneguda frase de St. Agustí: "Per a vosaltres sóc bisbe, amb vosaltres sóc cristià".

El que és específic de la missió sacerdotal ho podem trobar dintre de la vida dels grups cristians: "Per a vosaltres....". Aquesta tasca de servei al món la realitzen els preveres com a cristians que participen de la missió salvadora de Jesús: "Amb vosaltres....".

Un dels trets caracteristics del prevere secular és llur relació amb una església local determinada. En aquesta col.labora amb el bisbe, anima les comunitats i membres cristians, manté la unitat de la fe i ha d'impulsar a cadascú a descobrir llur pròpia responsabilitat dintre de la comunitat, assegurant la coherència i el dinamisme.

Aquesta pertinença a una església local determinada es regula pel fet de la incardinació. Per aquest jurament el prevere es compromet a treballar en ella durant tota la seva vida.

Però, quin sentit té aquest jurament?.

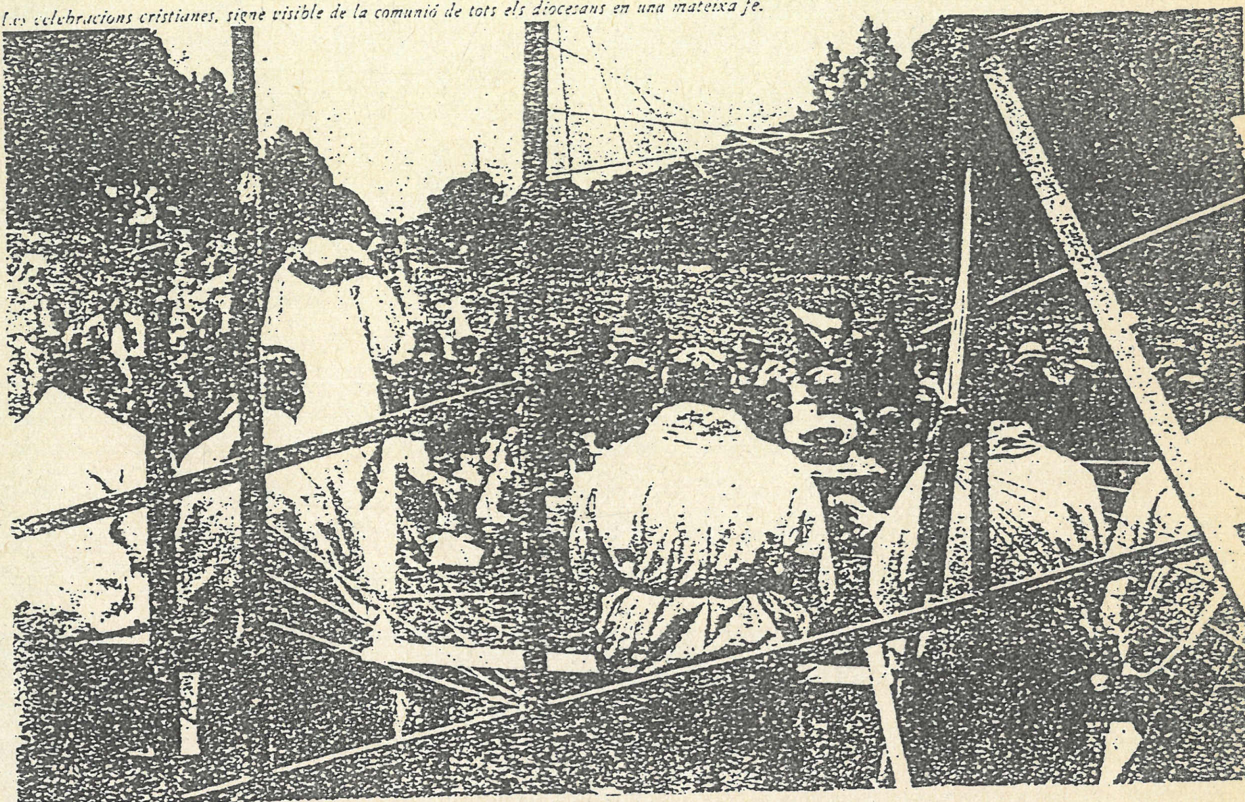
Podriem fer un paralelisme entre l'església local i un gran monestir -no amb un convent- en el que els monjos, pel vot d'estabilitat resten lligats per sempre al monestir en concret, per viure llur vocació amb altres monjos.

El prevere, amb la incardinació, té la mateixa actitud interior.

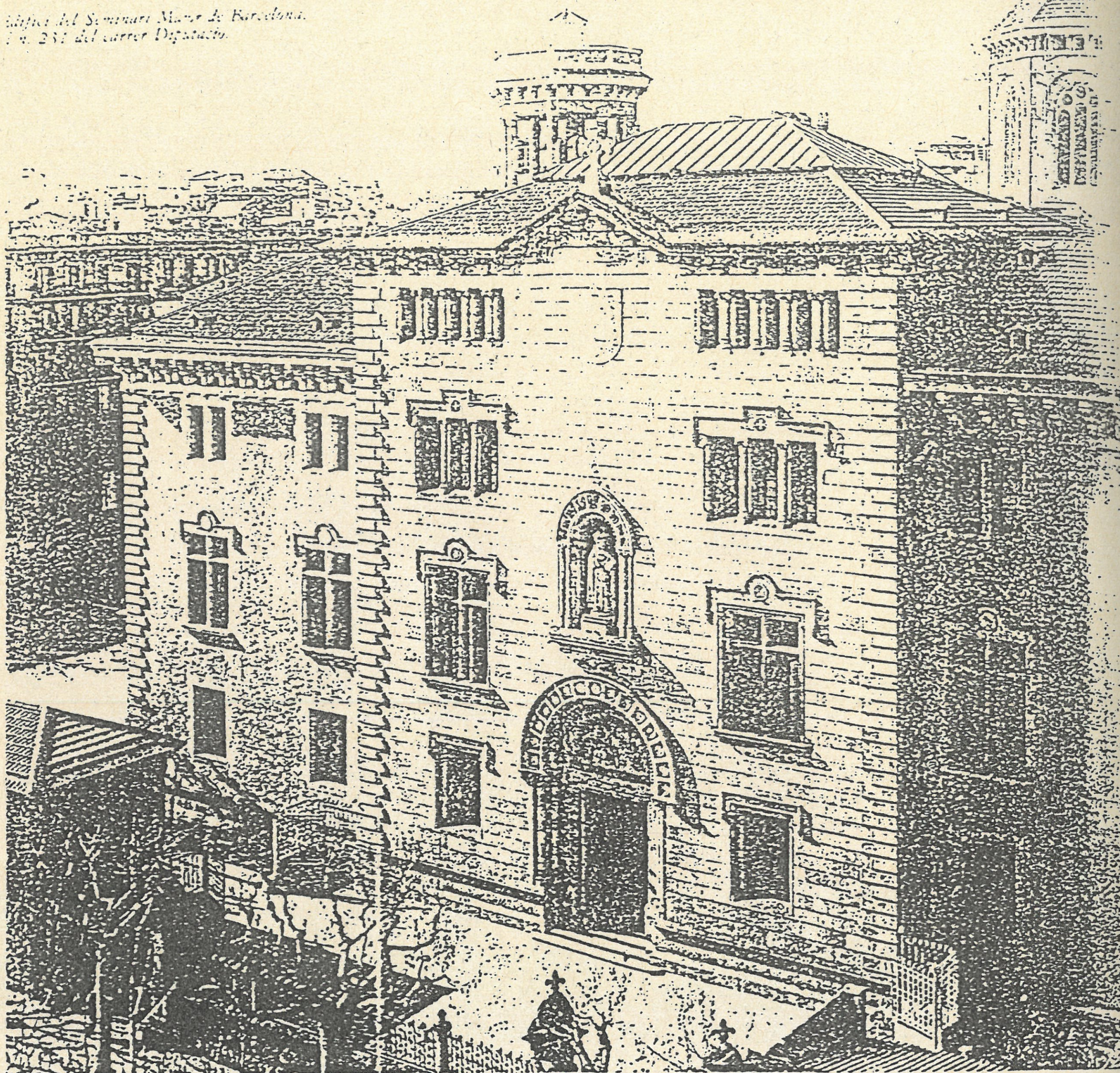
Ara bé, s'ha vist la incardinació com un simple requisit jurídic, fred i sense dimensió espiritual, però per aquesta incardinació -estabilitat en la diòcesi- el prevere no solament tindrà una relació de disponibilitat envers el bisbe, sinó que entrarà a formar part del presbiteri, fraternitat dels qui viuen la mateixa vocació i servei ministerial.

Aquí està la diferència específica i font d'espiritualitat per al prevere secular: la diocesanitat ; sentir-se arrelat en el presbiteri, que li dóna la identitat i des del qual viu el ministeri.

Les celebracions cristianes, signe visible de la comunió de tots els diocesans en una mateixa fe.

Edifici del Seminari Major de Barcelona.
Al n. 231 del carrer Diputació.

El presbiteri diocesà ha de constituir un col.lectiu envers el qual els preveres hi tinguin un sentiment de pertinença que ajudi per una banda i impulsi per una altra.

L'aïllament, no solament pastoral, sinó humà en el que han viscut molts sacerdots que mai es van sentir membres d'una fraternitat sacerdotal diocesana, ens ha d'interpel.lar a tots, però molt especialment als bisbes.

Es parla molt del problema de la identitat sacerdotal, però no oblidem que aquesta identitat passa per la inserció en el presbiteri de llur església local.

Una altra nota específica del prevere secular, en relació a llur inserció en l'església local, és la proximitat al poble; la manera "d'ésser" i "estar" davant la comunitat.

És a la comunitat a la que el prevere ha de servir, ajudar i guiar, però mai pretendre que sigui ella la que es posi al seu servei.

És natural que cada canvi de preveres produeixi canvis en lés comunitats, fins a cert punt comprensibles degut a què s'ha de produir una acomodació. Però amb massa freqüència no hi ha acomodació. Veiem canvis radicals, fruit de les tendències del nou prevere, que no tenen en compte la comunitat.

Encara que es formi part d'un presbiteri, la vida es desenvolupa en comunicació directa amb els grups que constitueixen les parròquies, i haurà d'estar present en tot fet humà que es produeixi en el camp de la seva acció evangelitzadora.

Llur comunitat immediata, per al prevere, és la comunitat cristiana, amb el grau de maduresa que hagi arribat a tenir, fruit precisament de l'enfoc del seu ministeri.

Urgeix, per tant, facilitar i potenciar un estil de vida que interioritzi en cadascú el fet de la pertinença al mateix presbiteri, per a impulsar la missió del prevere en l'església local, per a mirar el futur amb esperança i alegria.

Francesc Prieto

Reflexions a partir del llibre "La iglesia local, una tarea".

JOVES EN MARXA

UNIM-NOS! ELS JOVES SOM UNA FORÇA.

Per i amb les relacions personals transformem les persones
l'ambient
les estructures.

Heus ací el lema que la JOBAC ha adoptat per a la campanya d'aquest curs. Però, què és la JOBAC? Com es pot definir aquest moviment de joves? Vegem la seva HISTORIA i així veurem algunes de les seves característiques - m'he basat en les aportacions que Mn.J. Hortet va fer al curset d'iniciadors d'aquest estiu passat, així com en un breu resum d'història dels 10 anys de la JOBAC publicat al "Marxem", revista del moviment -, aquí les teniu:

- La JOBAC va néixer pels volts del 1974 del trobament de gent d'ACO-que veia que la JOC anava desapareixent del mapa- i volien gent jove d'ambients obrers, d'alguns joves de la JOC i també, val a dir-ho, d'alguns seminaristes de barris.
- Com a antecedents de la formació de la JOBAC cal dir que a Catalunya tenien la Federació de Joves Cristians que va unir la fe dels joves en Jesucrist amb una acció. Un altre antecedent va ser la JOC, moviment que va néixer cap als anys 40-50 amb un moment fort cap als anys 60. Els joves volien viure a la feina i el treball el ser fills de Déu.
- L'entorn històric dels primers anys del moviment era emmarcat per la lluita per la democràcia, els primers onze de setembre, les manifestacions clandestines, les grans vagues obreres - en especial al Baix Llobregat -, les tancades a les esglésies,...
- Ja a l'any 74 els joves del moviment volien començar en grups de revisió de vida coordinant-se en el que després hem anomenat "federacions". En aquell moment eren 2: Sant Andreu i Nou Barris. És aquest any que es munta la primera Setmana Santa, una de les tradicions del moviment que constitueix en els seus primers anys un nervi central i emotiu al qual hi ha el sentit de la FE, del CRIST, l'ESGLÉSIA, l'EVANGELITZACIÓ, el MÓN OBRER, CATALUNYA, l'OPCIÓ pels POBRES,... punts tots ells fonamentals per a la JOBAC.
- El nom de JOBAC neix en no haver acollit la JOC tota la coordinació dels grups que s'havien anat formant.

- La entrada de la federació de Nou Barris - gent immigrada, de la perifèria - va ajudar que la JOBAC no es tanqués en si mateixa i no es convertís en una gent instal.lada, de classe mitja,... I és que la pluralitat és una altra característica del moviment: pluralitat d'orígens culturals, de situacions personals i familiars,... Dins el moviment tots els diferents tipus de joves que viuen als barris i pobles hi són representats.

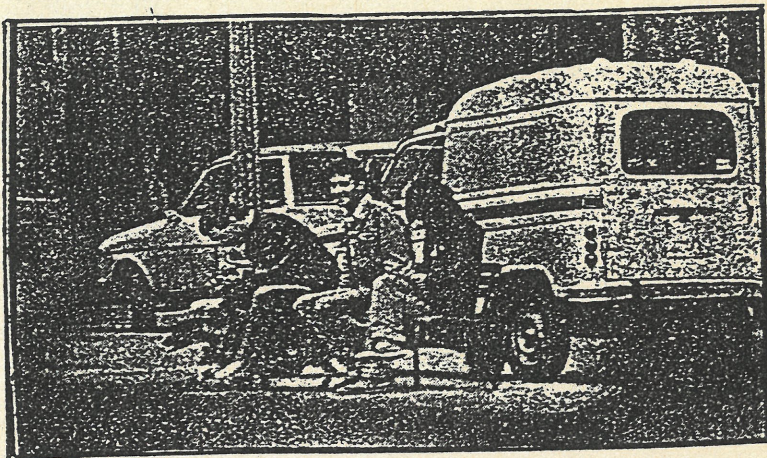
- L'any del reconeixement diocesà de la JOBAC com a moviment és el 1978. El dr. Jubany, arquebisbe de Barcelona, nomenà en Josep Soler com a consiliari general.

- El 28 i 29 de juny de 1980, a Sentmenat, es proclama la unitat de la JOBAC i els grups del Baix Llobregat - grups que ja a l'any 1976, sota el nom d'APLECS, havien fet un curset d'Iniciació a la Revisió de Vida - amb la intenció de refer la història dels moviments evangelitzadors i d'arribar mitjançant l'acció als joves dels ambients populars dels nostres barris i pobles.

- El curs 80/81 el moviment s'organitza en federacions, es comença a treballar mitjançant campanyes, la JOBAC participa de ple a l'assemblea diocesana i el paper dels laics com a dirigents del moviment queda assenyalat amb l'elecció de dos presidents.

- El curs 81/82 el moviment es dota d'estatuts i ja es fan campaments de pas - la JOBAC té dues etapes: una primera d'Iniciació a la Revisió de Vida i al moviment, i la segona ja estrictament de Revisió de Vida; és per això que es fan els campaments "de pas" de la Iniciació a la segona etapa -.

- El curs 82/83 es consolida tota una acció envers els joves aturats i es posa en marxa un apropament entre JOC i JOBAC al celebrar-se el centenari del naixement de Cardijn

"acció envers els joves aturats..."

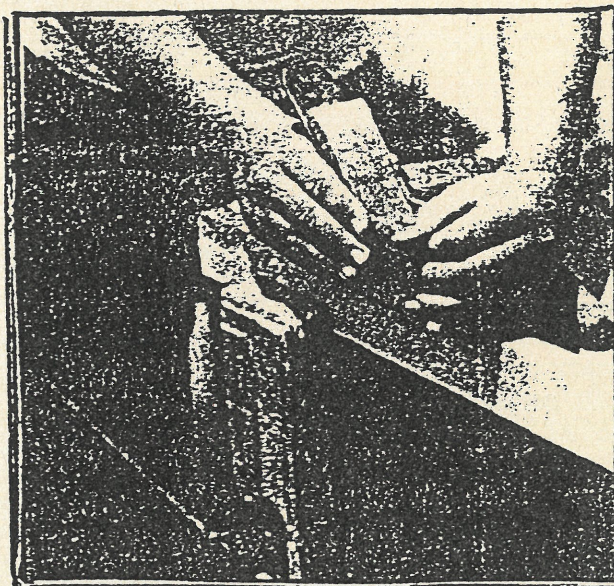
- El curs passat es va emmarcar dins la celebració de l'Any Internacional de la Joventut, es van celebrar eleccions a la trobada de Setmana Santa – essent elegit nou consiliari general Mn. Josep Mª Fisa – , i es van començar a fer els primers exercicis espirituals a l'estiu sota el guiatge de Mn. Xavier Morlans.

ALTRES característiques de la JOBAC no esmentades són:

- És un moviment de barris. La JOBAC es va instal.lar als barris car aquests podian conglomerar a la gent, una gent que viu molt dispersa, que estudia a un lloc, que treballa a un altre lloc, que viu a un altre lloc,... És així que el barri oferia una certa garantia d'unitat, d'arrels,...
- La JOBAC vol donar lluita, festa, compromís
- La JOBAC valora tot allò que té incidència a la societat i que pot contribuir a l'alliberament de les persones: esplais, colectius per la pau, vagues, sindicats,...
- La JOBAC té una iniciativa i una disciplina de grup, amb relativismes, sense anatemes ni dogmes.
- La JOBAC estima aquesta llar comú que és la nostra parròquia, la nostra Església que entre tots hem de transformar des de dintre, sense fer-ne una de paralel.la.
- La mirada de la JOBAC no és buscar un bé interior (egoista) sinó que mira amb humilitat, com Jesús mirava a la multitud abatuda, cansada,... per ajudar els joves que tinguin un protagonisme, que es sentin responsables i amb motius per a viure, que s'alliberin. D'aquí ve el gust per la Teologia de l'Alliberament.

Fins aquí hem vist la història del moviment i les seves característiques.
Vegem ara el mètode de treball: és la REVISIÓ de VIDA amb els seus 3 punts característics

* VEURE la realitat (un bon mitjà són les enquestes i monografies(
* JUTJAR a la llum de la fe i de l'evangeli
* ACTUAR de cara als altres
  - a nivell personal (a la feina, estudi, família, parròquia,..)
  - a nivell de grup (muntant un casal,un debat a l'institut, una ginkama, una trobada...)

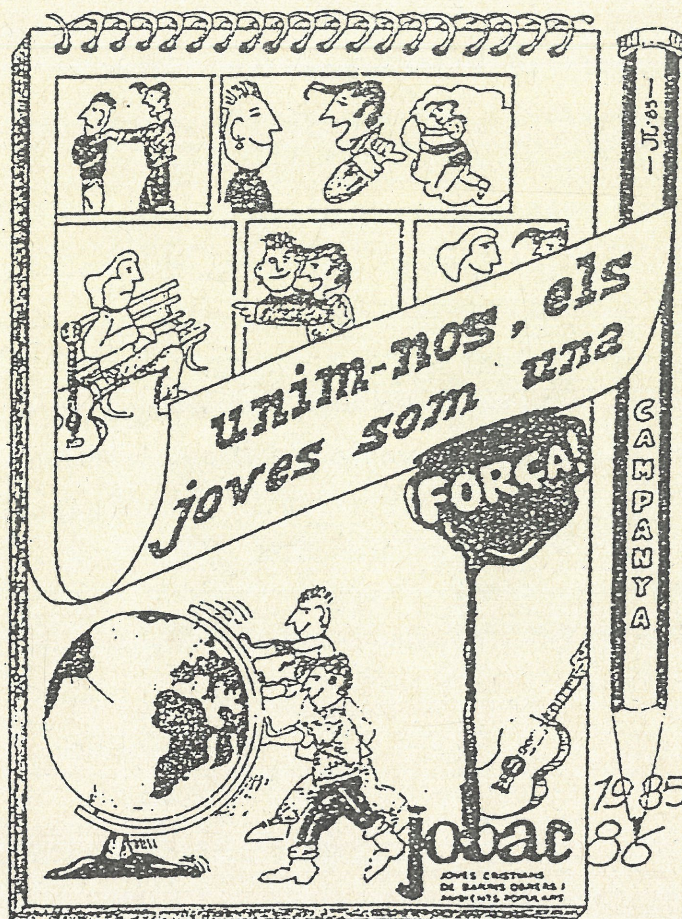

"...actuar a la feina, a nivell personal, de cara als altres..."

El moviment per tant és el resultat de molts grups, molt peculiars, diferents uns dels altres, coordinats, formant així una unitat.

Com hem pogut comprovar, per fomentar aquesta unitat es celebren les trobades de federacions, les trobades de Setmana Santa, els campaments de pas, els exercicis espirituals, també tallers de formació, cursos de formació,.... a part de les indispensables reunions de cada un dels grups.

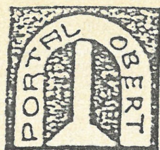
Tot això fa el moviment, aquesta JOBAC dels anys 80 que vol obrir nous camins de resposta a les necessitats dels joves, d'aquests joves insatisfets, buits, desencisats.

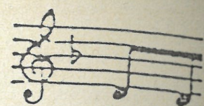
Però per mantenir la il.lusió i l'esperança hem de continuar treballant colze a colze amb campanyes tan engrescadores com la d'enguany: UNIM-NOS! ELS JOVES SOM UNA FORÇA.

" Aquest és el sentit de la nostra campanya- diu el fulletó - aprofundir a nivell personal, de grup i de moviment - immersos en el nostre ambi i en la nostra societat- el món de les nostres relacions, concentrant els nostres esforços en un petit grup. El que anomenem equip d'acció, perquè és a través d'aquestes tres o quatre persones que volem incidir en la realitat que ens envolta."

SERGI GORDO RODRIGUEZ

CLAU DE SOL

ELS DOS CANTS EN VULGAR DEL LLIBRE VERMELL DE MONTSERRAT

De segur que almenys alguna vegada haureu sentit a parlar del Llibre Vermell de Montserrat, però potser no sempre s'ha sabut del tot què és aquest famós llibre. D'entre el fons de manuscrits de la biblioteca del monestir (uns dos mil), destaca aquesta obra provinent del mateix scriptorium montserratí. El còdex fou redactat a finals del s XIV i continuat durant el XV i el XVI. El nom li ve pel fet d'estar relligat amb cobertes vermelles. Està escrit amb cal.ligrafia gòtica, en llatí i català, i tracta dels sabers més variats. El contingut abasta temes litúrgics, homilètics, doctrinals, geogràfics (amb mapes), astronòmics i de ciències naturals, teratològics (amb dibuixos de monstres) i històrico-literaris. S'hi ressenya miracles, privilegis, romiatges, sermons, cançons de pelegrins, danses, rituals, pregàries, lletanies, tractats científics, etc. El llibre és tota una antològica del Montserrat medieval que ens permet d'entrar en molts aspectes de la cultura de l'època. Però pel que se'ns dubte és més conegut el Llibre Vermell és per l'aspecte litúrgic. Conté nou cants: set amb text llatí i dos català. Dos d'aquest nou cants són cànons, quatre a una veu, dos a dues veus i un a tres veus. Les anotacions coreogràfiques dels cinc balls rodons són molt importants per a la història de la dansa religiosa catalana. Aquests balls són dels més antics d'Europa. Les peces que segueixen, molt conegudes i de gran interès, són els dos cants en català del Llibre Vermell, ambdós de tema marià.

LOS SET GOTXS RECOMPTAREM

INPERAYRITZ DE LA CIUTAT JOYOSA

In-peray - ritz de la

Ver-ges ses par mi-se

In - pe - ray- ritz de la ciu-tat io-

yo - sa, de pa-ra-dis ab tot ga-ug e-ter-

nal, Ne - ta de crims, de vir-tuts ha-bon-do-

sa, May-res de Dieu per o - bra di-vi - nal.

Ver-ges plasen, ab fas an-ge-li-cal,

a - xi com sotz a Dieu molt gra-ci - o - sa,

pla-caus es-tar als fi-zels pi-a-do - sa,

pre - gant per lor al Rey ce-les-ti-al.

J. T.

LA PARROQUIA, MARE

La mare no em negà mai el pató quan m'anava a dormir, malgrat que més d'una vegada l'havia fet enrabiar per una trapelleria. I si després d'alguna malifeta li demanava el berenar amb cara de penedit ella prou que me'l feia després de renyar-me i avisar-me que no ho tornés a fer.

La parròquia fa, o ha de fer, igual. La seva porta d'entrada roman sempre oberta i no s'hi està ningú demanant l'entrada.

Quan vaig a missa ningú no em pregunta si fa molts diumenges que no hi vaig. A l'hora de la pau ningú no em nega la seva mà, tot i que sovint saven tota la meva "vida i miracles"; i tampoc no m'és negat el Pa de vida.

La parròquia és aquella font pública, com deia Joan XXIII, que no nega el seu doll d'aigua viva a ningú dels qui se li atansen. Es com una mare que, amorosa, acull incondicionalment el seu fill a la falda, sigui bonic o lleig, conscient que "cap home no ha caigut tan baix per escapar de l'amor infinit de Déu" (Michel Quoist)

Josep Mª Turull

